

Впрочемъ, ето какво казва дословно князь Михаилъ :

„Пасоши Милошеви тако су по целом отоманском царству уважени били, да су поданици Нѣг. Вис. Султана: Бошняци, *Бугари*, *Македоняни* и сви они, кои су се бояли какве напасти од Турака, молили често Србско Правителство, да им пасош даде, говорећи, да **е** то нѣова найизвѣстнѣя зашчита од свирѣпости мусулманске. Опоминѣм се како **е**, кад сам био у Риму, пре неколико година, дошао ми *едан калуѣер бугарски*, и незнаюћи да мой отац невлада више у Срби, **ер** **е** одавна из Бугарске отишао, — молио ме, да му дадем писмо на мога оца препоручително, да може добити пасош за случай, ако би се рѣшио вратити у сво**е** отечество. Увѣрѣвао ме **е**, да нѣе никад био тако сигуран у Турској као што **е** пре неколико година, кад **е** имао пасош Милошев“.

Милош Обреновић или поглед на историю Срби**е** од 1813 до 1839, као одговор Г. Сипријану Роберту од **Кнеза Михаила М. Обреновића**. Превео с француског **ѣ**зика Ч. Народна књигопечатня Медаковића. 1850. Стр. 111—112.

1850.

*Бугарска С. Р. Сѣ границе бугарске. Одъ нишкогъ пашалука* явлѣно **е** у 101. брою овы новина, да су тамо *Христѣяни* одъ турскогъ зулума мало одданули, тако и **я** непропуштамъ явити вамъ, да **е** реченый чланакъ у савршеной истини написанъ быо. Одъ кадъ **е** бывший Хусеинъ паша сметнутъ и изъ *Бугарске* отишао, одъ кадъ **е** садашний везиръ ч. Рушидъ-паша на нѣгово мѣсто дошао; одъ то доба свакомъ се *Христѣянину* у *нѣговомъ нишкогъ пашалуку* весело лице и узаймна любовь видити може. Везиръ ч. Рушидъ-паша и тымъ **е** свой према сиротинѣ добаръ поступакъ засвѣдочио, што **е** за време хусеинъ-пашине владе намѣштеногъ у *Лесковцу* аянина Юсуфъ-агу, родомъ изъ Ниша, одатле дигао, и у *Нишу* за серѣрда намѣстио, а на овога мѣсто дошао **е** изъ Цариграда некѣй стараць и добаръ